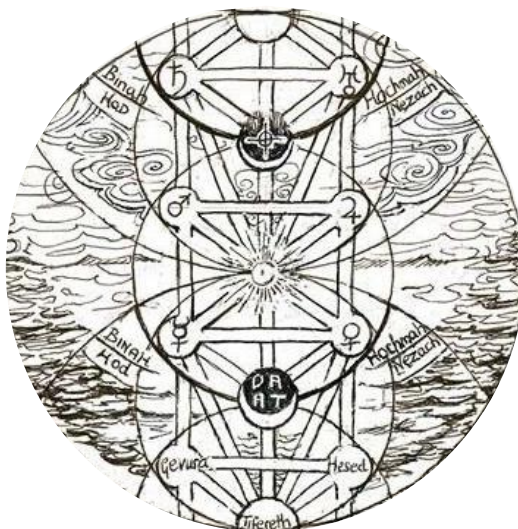


**A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA  
LAJTORJA**



*Harmadik napja vasalom alvással a tanév során meggyűrődött idegeimet, amely gyűrődéseket nem a diákok okozták, de ezt most hagyjuk...”mit sírnak a tanárok már megint”...nem sírnak barátom, hanem nyögnek-hörögnek, és akkor még nem beszéltem gyerekről-szülőről, mert ők is.*

*Szóval vasalgotom-vasalgotom...egyszer csak dalolni kezd a telefon...Bé az...”Tanárnő, felvettek az egyetemre!”...”Beszarás”... fakad ki belőlem, elfeledkezvén a beszédhelyzet követelte stílusról. Igaz, amikor rájuk szólok a suliban: „Melyik az az arany szájú?”, hozzá szoktam tenni: „Én is tudok cifrákat mondani, megfelelő helyen, megfelelő időben. Például, amikor odaégetem a rántást.” Most egy mentségem van: épp a konyhában állok, Bé már három éve leérettségizett, három éve dolgozó felnőtt, de olyan helyre jelentkezett, ahová ritkán van felvételi, nagyon keveset vesznek fel, és egyébként is érti a beszédhelyzetet, tud disztingválni.*

*Bé (aki bosszúból fejezte be a gimnáziumot, hogy szülei és én ne idegeljük annyit...”a te eszeddel...stb stb”) négy évig nem tanult, csak*

*gondolkodott, ezért számomra nem meglepő módon „kimakszolta” az érettségit, hogy divatszóval is éljek.*

*Az utolsó évben ízléstelen, virágos anyagból készült kalapot hordott rabbis szakállát és anarchista kiegészítőit ellensúlyozandó, legutóbb egy Szűzmáriás zománc lógott a füléből, és épp a politológia érdekelte, de csak úgy l’art pour l’art, mert igazi álma mindig is az volt, hogy egy pékségben dolgozzon. Idén már ez is megadatott, és akkor „ereklye, piff!” – nem felvették dramaturgnak?*

*Jaj, fiam, olyan boldog vagyok! Na, most jönnek az inasévek. He-he. Nincs több lógás öregem, meg a gondolat elefántcsonttornya...oda fel kell mászni, öcsém... mit mászni!... kecmeregni, fiam!...újra és újra... visszazúgások után ... nehéz lajtorja ez ... Jákob a megmondhatója ... Igaz, ott angyalok járnak föl-le ... Boldog vagyok, fiam... na ezt akartam mondani.*